

hindrer aftalens indgåelse. Hermed stemmer det, at tilbuddet — herunder også det tilbud, som i almindelighed indeholdes i en accept — bliver bindende ved at komme til adressatens kundskab.

I overensstemmelse hermed er en virksomhed, hvis agent har afsluttet et salg for virksomhedens regning, bundet af aftalen, medmindre denne rammes af særlige ugyldighedsregler eller af reglerne om manglende eller utilstrækkelig fuldmagt. Med henblik på sådanne tilfælde er det til beskyttelse af køberen fastsat i kommissionslovens § 78, at agenturgiveren, hvis han ikke vil godkende et salg, som agenten har afsluttet uden bemyndigelse eller under overskridelse af sin bemyndigelse, skal give meddelelse herom til køberen uden ugrundet ophold efter, at han har fået indberetning om salget. Undlades dette, anses salget for godkendt.

Har agenten — hvad der nok som oftest vil være tilfældet — ikke afsluttet et salg for agenturgiveren, men alene indhentet et købetilbud (ordre) fra kunden, ville det følge af aftalelovens almindelige regler, at agenturgiveren ikke var bundet, før han havde accepteret tilbuddet. Men også i denne situation fraviger kommissionsloven de almindelige regler til gunst for tilbudsgiveren, idet tilbuddet efter § 79, stk. 1, anses for accepteret, medmindre agenturgiveren uden ugrundet ophold efter at have modtaget det meddeler tilbudsgiveren, at han ikke vil antage det.

Disse regler indebærer således ikke, at der tilkommer agenturgiveren adgang til at træde tilbage fra *aftaler*, som efter almindelige regler er bindende for ham, men binder ham tværtimod i videre omfang, end det ville følge af almindelige regler.

Som nævnt er det imidlertid nok det almindelige, at agenten ikke afslutter salg med kunderne, men alene indhenter ordrer fra disse. Og i sådanne tilfælde har kunderne efter kommissionslovens § 81 adgang til at tilbagekalde ordren over for agenturgiveren; tilbagekaldelsen skal i så fald nå frem til agenturgiveren forinden eller samtidig med, at ordren kommer til hans kundskab.

4. De hensyn, som kunne tale for at yde købere beskyttelse mod mere eller mindre velovervejede dispositioner, gør sig næppe alene gældende ved afbetalingskøb af bøger, men er af mere almen art. Dette taler for, at

spørgsmålet tages op i en bredere sammenhæng, selv om det må erkendes, at det „overraskelsesmoment“, som vel jævnligt vil forekomme, når forbrugeren opsøges i hjemmet, hvor han normalt ikke på forhånd vil have overvejet, om han har interesse i og råd til at købe et gode som det tilbudte, gør behovet for en speciel beskyttelsesregel på dette område mere udtalt.

Man kan imidlertid pege på andre områder, hvor ganske det samme hensyn gør sig gældende, f. eks. ved husbesøg, der aflægges af forsikringsagenter eller personer, der tilbyder abonnement på eftersyn af forskellig art.

Det må derfor forekomme mindre heldigt, om man i en speciel regel i afbetalingsloven vedrørende bøger skaber en særlig beskyttelse for forbrugeren mod deres mindre velovervejede dispositioner uden at søge dette problem løst i andre relationer, hvor de reale grunde, der måtte tale for en sådan beskyttelse, gør sig gældende på ganske samme måde og med tilsvarende styrke.

5. Efter justitsministeriets opfattelse må det således forekomme betænkeligt at søge dette spørgsmål, som berører centrale dele af formueretten, løst, uden at der åbnes mulighed for en alsidig belysning og mere generel stillingtagen til problemet. En regel, som alene tager stilling til problemet i relation til afbetalingskøb af bøger, ville skabe en uheldig retstilstand, idet retsstillingen ville blive afhængig af det solgte godes art og ikke af retsforholdet som sådant.

Hertil kommer, at forslaget til afbetalingsloven jo i sin tid er udarbejdet i samarbejde med de øvrige nordiske lande, og at det derfor næppe ville være rigtigt uden forudgående drøftelser med disse lande, hvis lovgivning om køb på afbetaling ikke giver køberen adgang til at træde tilbage, at indføre en regel herom i den danske afbetalingslov.

En mere generel regel, hvorefter en kontraktspart får adgang til at træde tilbage fra aftalen i en vis kortere tid efter dennes indgåelse, måtte formentlig i givet fald søges gennemført ved ændring i aftaleloven. En sådan ændring forudsætter imidlertid også nøjere overvejelse på fælles nordisk plan, da aftaleloven er resultat af et fælles nordisk lovgivningsarbejde.